

Quan la neutralitat dissol la política cultural: el paper dels tècnics municipals

Publicat per [Interacció](#) [1] el 03/11/2025 - 12:32 | Última modificació: 25/03/2026 - 15:10

Aquest article parteix del monogràfic d' A*DESK sobre la desaparició de les polítiques culturals per situar els tècnics municipals al centre de la reflexió. El tècnic pot legitimar aparells simbòlics o fer explícit que tota decisió és política.

El monogràfic d' A*DESK sobre la desaparició de les polítiques culturals assenyala un risc evident: la cultura pot reduir-se a activitat sense política. Allà on abans hi havia marcs estratègics i voluntat redistributiva, avui dominen calendaris d'actes i relats sobre creativitat i innovació. Com assenyala Jorge Sanguino, a l'editorial, quan la cultura esdevé escenografia, perd el seu sentit crític i comunitari.

Traslladat a l'àmbit municipal, aquest diagnòstic pren cos. Els ajuntaments són el lloc on la política cultural es concreta: en un pressupost, en una programació, en la cessió d'un espai. Com recordava un [article recent](#) [2] d'Interacció (maig de 2025), la despesa cultural dels governs locals continua sent significativa, però això no garanteix estratègia. La qüestió és si aquests recursos construeixen horitzons o simplement perpetuen inèrcies.

Hernán Gabriel Borisonik (2025) ofereix una imatge reveladora: els artistes com a interfícies entre desig, subjectivitat i capital. Portada al món municipal, aquesta idea també defineix els tècnics de cultura. No són només gestors: són traductors permanents entre pressions que xoquen. L'equip de govern vol projectar una ciutat "dinàmica i creativa", encara que això signifiqui prioritzar la imatge sobre el contingut. El teixit associatiu reclama recursos i reconeixement, però sovint des d'una lògica corporativa que blindava rutines i dificulta obrir espais nous. Els creadors locals volen experimentar, encara que això pugui qüestionar tant els discursos institucionals com les inèrcies associatives.

Un pont només existeix si porta enlloc. Els tècnics sostenen tensions contraposades, però han de decidir si aquest pas té un destí polític clar.

Cap d'aquestes demandes és neutra. I el tècnic sap que, amb pressupost i temps limitats, no podrà satisfer-les totes. Però el sistema li exigeix precisament això: fer encaixar peces que no encaixen. És aquí on es revela la seva dimensió política. Perquè traduir no és mai neutral. Decidir què es prioritza, què s'ajorna i què es descarta és sempre una opció ideològica. El risc és disfressar-la d'equilibri tècnic, convertint la renúncia a obrir conflictes en un fals consens.

Jesús Sanguino (2025) ho apunta amb precisió: quan la cultura es presenta com a neutral i les polítiques es mesuren només pel retorn simbòlic, el que realment es consumeix és la seva dissolució. En clau municipal, això passa quan un gran festival esdevé instrument de màrqueting urbà o quan un equipament emblemàtic s'utilitza com a aparador de govern. L'operació és ideològica, però al tècnic li toca revestir-la de gestió. El resultat: la política cultural es redueix a administració d'activitats, sense conflicte ni horitzó.

L'editorial del Tema del Mes, amb Jorge Sanguino com a editor resident, insisteix que la desaparició de les polítiques culturals no és un buit, sinó un ple: molta activitat, però poca direcció. Portat al món local, això significa que cada vegada que es programa sense preguntes de fons s'alimenta el desmantellament. I cada vegada que s'accepta l'herència acrítica de "fer perquè sempre s'ha fet" es renuncia a transformar.

En aquest escenari, la figura del tècnic municipal és decisiva. No és un administrador invisible, sinó el punt on convergeixen pressions contradictòries. Pot limitar-se a sostenir-les i mantenir el trànsit —encara que sigui cap a un no-res— o bé fer explícit que no hi ha política cultural sense un destí polític clar. Quan opta per aquesta segona via, el tècnic deixa de ser equilibrista i esdevé agent polític: obre conflictes, incomoda amb preguntes i permet que la cultura local torni a ser espai de disputa i de transformació.

Referències

Borisonik, H. G. (2025, 18 d'agost). Artistas como interfaces. Subjetividad, deseo y capital. A*DESK . <https://a-desk.org/magazine/artistas-como-interfaces/> [3]

Interacció. (2025, maig). *La despesa cultural local es manté alta... però es modera*. Centre d'Estudis i Recursos Culturals (CERC). <https://interaccio.diba.cat/news/2025/05/despesa-cultura-administracio-local> [2]

Sanguino, J. (2025, agost). Tema del mes: la desaparición de las políticas culturales [Editorial]. A*DESK. <https://a-desk.org/magazine/la-desaparicion-de-las-politicas-culturales/> [4]

Sanguino, J. (2025, 25 d'agost). El ocaso de las políticas culturales. A*DESK . <https://a-desk.org/magazine/hackeo-cultural-soft-power-y-nuevas-interpretaciones-del-estado/> [5]

Foto: Golden Gate Bridge de Kyle Johnston a Flickr

Categories: Actualitat

Categories: Articles i anàlisi

Etiquetes: polítiques culturals

Etiquetes: governança cultural

Etiquetes: treball cultural i professionals

Etiquetes: gestió cultural

Etiquetes: pensament cultural

- [6]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/news/2025/10/a-desk-agost>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/news/2025/05/despesa-cultura-administracio-local>

[3] <https://a-desk.org/magazine/artistas-como-interfaces/>

[4] <https://a-desk.org/magazine/la-desaparicion-de-las-politicas-culturales/>

[5] <https://a-desk.org/magazine/hackeo-cultural-soft-power-y-nuevas-interpretaciones-del-estado/>

[6] <https://interaccio.diba.cat/node/10167>